

[Svend Auken]

der være grund for Folketinget til at diskutere.

Det andet motiv, vi har, er, at en væsentlig årsag til, at det går dårligt både med gældsstiftelse og med beskæftigelsen, er eksportudviklingen, som har været skuffende. OECD har beregnet, at Danmark på den måde, man nu engang beregner sådan noget på, har lidt eksporttab i hvert af årene efter 1983. Sidste år burde vi have haft en vækst i vore eksportindtægter. Vi fik et direkte fald i vore eksportindtægter på 8 mia. kr. eller et fald på 4,4 pct.

Denne skuffende udvikling for dansk eksport er selvfølgelig ikke kun indenlandsk betinget. En væsentlig årsag til den er, at det ikke kun er i Danmark, at de konservative har regeringsmagten, men at konservative også sidder ved magten i toneangivende lande på vore vigtigste markeder, og takket være deres konservative og økonomisk forfejlede politik er den almindelige økonomiske udvikling i Vesten skuffende, og det kan man selvfølgelig sige er delvis undskyldende for regeringen.

Men der er hjemlige forklaringer på den svigtende eksportudvikling også. Der er faldet i den danske konkurrenceevne, og der er den mangel på fantasi i erhvervspolitikken, som dels skyldes ideologiske blokeringer, dels skyldes den grundlæggende uenighed i regeringen om både mål og midler.

Det fører mig frem til det tredje motiv til, at vi ønsker denne diskussion. Vi ønsker nemlig, at Folketinget skal have ren besked om, hvad regeringen egentlig vil gøre ved denne skuffende udvikling. Hvad vil man gøre ved den skuffende eksportudvikling, ved tabet af markedsandele, ved den svigtende konkurrenceevne, ved den stærkt stigende gæld til udlandet? Har regeringen noget svar?

Ja, det er klart, at man har afgivet mange redegørelser. Industriministeren afgav en redegørelse i oktober måned 1986 med ét indhold, udenrigsministeren kom med en ny redegørelse i november måned. Som bekendt var de to redegørelser ikke sammenfaldende i synspunkter, idet industriministeren dog i det mindste lagde op til at forsøge at gøre et eller andet aktivt for at forbedre vore eksportmuligheder – ganske vist uden at sætte beløb, bevillinger, kraft bag de rigtige analyser – men da man en måned senere nåede

frem til udenrigsministerens redegørelse, var vi tilbage i den liberale tyrkeretro på, at det at foretage sig mindst muligt er det bedst mulige, man kan gøre. Jeg læste i en avis, at der ikke var fugls føde på udenrigsministerens redegørelse om eksportudviklingen i sin tid, og det tør svagt antydes. Man kan sige, at der ikke var næring i den redegørelse til en kolibri på diæt. Der var ikke et eneste fremadrettet synspunkt med hensyn til, hvad der skulle gøres.

Det er måske også forklaringen på, at regeringen end ikke har bedt om at få denne redegørelse sat til forhandling her i Folketinget. Regeringens udenrigsminister afgiver en redegørelse om eksportudviklingen uden at bede om at få den sat til behandling!

I dag regner vi med, at vi under denne forespørgsel får lejlighed til at diskutere, hvad regeringen egentlig har tænkt sig at gøre ved den svigtende konkurrencesituation, den svigtende udvikling i eksporten og den dårlige situation i dansk økonomi i det hele taget.

### Besvarelse

#### Statsministeren (Poul Schlüter):

Den omlægning af den økonomiske politik, som regeringen indledte i 1982, blev foretaget for at rette op på meget alvorlige problemer, vel vidende, at det ville tage mange år at nå alle målene. Derfor ligger hovedvægten i den økonomiske politik stadig på en grundlæggende forbedring af vilkårene for erhvervenes produktion og ikke bare på initiativer, der kun kan give gevinst på kort sigt.

Først og fremmest gennem nogle år med en markant lavere lønstigningstakt, en fast valutakurs og en reduktion – for det er også vigtigt – af statsunderskuddet er der på én gang opnået en forbedret indtjening og en lavere rente. Det har på få år skabt næsten en fordobling af erhvervenes investeringer og en vækst i beskæftigelsen på 1,7 pct. om året siden 1982, og det er der i alt fald intet andet europæisk OECD-land som har kunnet præstere.

Ikke alle dele af den økonomiske vækst har sandelig ubetinget været gavnlige. Især har rentens fald og beskæftigelsens stigning jo også medført en kraftig vækst i det private forbrug. Denne vækst har resulteret i en uøn-